

אברהם (בייגה) שוחט: ככה בונים את הנגב

אברהם שוחט: הבניה של האיזור לא תבוא מהבטחות ודיבורים. צריך עוד מפעל, עוד משקיע, עוד כביש צילום: מאיר אולאי

מאת רוני סופר

כשהושבע אברהם (בייגה) שוחט, בן 52, בשבוע שעבר, לחבר הכנסת ה-11, הצטרף לשלושה חברי כנסת, ז'ק אמיר, אלעזר גרנות, ואברהם כץ-עוז, שבאו מהנגב. עתה, מקווים באיזור, תישמע יר תר מצוקת תושבי הנגב, הסובלים מא הפניית משאבים ממלכתיים לאיזור.

עד לבחירות הקרובות נותרו עוד כשישה חודשים. בייגה אינו מולול גם בשישה חודשים. הוא מתכוון לנצל אר תם היתב. אדם כבייגה יכול להביא לשינוי כלשהו ביחס המימסד לאיזור.

לבייגה יש יחוס ממלכתי. אשתו היא תמה, בתו של ראש הממשלה המנוח, לוי אשכול. בייגה אינו אוהב להשתמש בייחוס זה. הוא מעדיף שיכירו בו בגלל פועלו בנגב, בתחום השלטון המקומי. איכויות עירו, שלא אחת דובר בהן לש בח, הוציאו לו מוניטין. שמו כרוך בהקי מת ערד וקידונה, עיר שבה הוא משמש כראש המועצה זו הקדנציה הרביעית.

בייגה החל את דרכו הציבורית בתור ענת הנוער בתל-אביב ואחר-כך כמזכיר גרעין הנח"ל שבו שירת בצבא. משסיים את שירותו, החל בלימודיו בטכניון לתואר מהנדס אזרחי ושימש כשנה כיו"ר אגודת הסטודנטים.

בשנת 1961 הגיע לנגב והיה מהנדס בצוות התיכנון וההקמה של ערד. מ-1967 הוא משמש כראש הרשות המקר מית ובבחירות האחרונות זכה ב-89 אחוז מקולות הבחורים.

בייגה מוכר כבולדווז וכאיש מעשי. הוא מאמין בעבודה שיטתית ורצופה, לא בהצלחות מהירות. הוא רגיל להיא בק להשגת מטרתו: "המטו שלי הוא עקשנות והתמדה וחריצות אין קץ".

האיש גדל חממדים וחסימפטי יודע להיזו דברים. לפרוייקטים שלהם תשי בות עלינה לפיתוח ערד והנגב, לא הסי כימו תחילה משרדי ממשלה ועמיתים באיזור. כך היה עם הכביש לערד, הכי ביש למצדה. מו המוט לערד חיישי הדי מת

קטעי עתונות

ירושלים
שבועון ידיעות אחרונות

27 מאי 1988

בשבוע שעבר נשבע אמונים. עכשיו יש לנגב עוד נציג בכנסת. ראש מועצת ערד מקווה להיות שם גם אחרי הבחירות. אולי אפילו סגן שר או שר. במפלגת העבודה מפרגנים לו, אבל הוא אוהב לסמוך רק על עצמו. הכל, הוא אומר, כדי שיוכל להיטיב לפעול למען הנגב

המאחרות הוא מתקשר לפעילים במפל-נה על מנת להבטיח את תמיכתם בו. די בורו קולח ועיניו נעוצות בשעון. הוא חי בחודשים אלה בקצב מטורף. הוא אופי טימי באשר לסיכויו בחירות לכנסת הב-אה ומאמין שזה קרש קפיצה לתפקיד

הבחירות של מפלגת העבודה לקראת הבחירות הקרובות. במפלגה מפרגנים לו. רוצים שייבחר, אבל בייגה אוהב לסי מוך רק על עצמו. בייגה עושה הרבה על הכבישים בין ערד לתל-אביב וירושלים. בשעות הערב

ביצועי.
"אני מאמין שביצוע יעיל של משימה נובע מחוון. כזו היתה דרכי בכל מעשי הציבוריים עד כה. אודה לך על תמיכה שתמצא לנכון להעניק לי", כתב באיגרת לחברי מרכז המפלגה.

בביתו הגאה בערד הוא מרשה לעצמו להתוות דרכו בעתיד: סגן שר או שר. אך הוא אינו שוכח מהיכן שאב את כוחו.

"בתפקיד הממלכתי אוכל לעסוק בח-זית רחבה של פיתוח הנגב. כתבר כנסת יש לי יותר נגישות ויכולת לעשות את הדברים", אומר שוחט. "הבנייה של האיזור לא תבוא מהבטחות ודיבורים. יש להביא עוד מפעל, לסלול עוד כביש ולגייס עוד משקיע. ככה בונים את הנ-גב".

עבר ראה

סינאל סונן-כהן

בתי הקברות אוהבים את הברוש

אולי כתשובה לארו הזה במוצא שהרצל נטע בביקורו בארץ, שנגדע ורק קטע מגזע העץ שמת שמור במוצא, בתוך קופסת זכוכית. חווית ילדות. בחורשת ארזים שבשולי קבר הרצל, גדלים ארזים שניטעו משום מה על ידי ראשי ממשלות ונשיאים, מרכז ודרום אמריק-

אם, שאבד עליהם הכלת, ובטח לא התעלו מעל ממוצע השחיתות שם. אבל לעצים זה לא מפריע. כשטח החצץ, המקיף את הקבר, כפיס"גה, יש עשרות מסמרים עקומים. כנראה נשארו שם לאחר שפרקו איוז בימה, ששימשה טכס ממלכתי במקום. היו צריכים לאסוף את המסמרים, לא יפה, לא ממלכתי. אבל אני לא יכול לסיים בלי להזכיר את כל עניין העלאת עצמותיו של הרצל לישראל, כשהייתי ילד. אני זוכר את המבנים הומניים שבנו אז מעץ ועטפו אותם בכדים תכלת לבן, ודגלים. יפה לילד. אח"כ נרגעו והניחו את הקבר באבן ואת הגן המרווח, מסביב, די יפה, וכנו שער-כניסה רחב טוב, עם מטפסים, סגנון שנות החמישים. מה שבטוח, הר הרצל כמקום, טופוגרפיה, כבר נרשם כאילו מומן במפת התודעה המקומית, משתמשים בשם הצינוני הזה, בירושלים.

בחג, רצינו לבקר בקבר הרצל, סתם ככה. מסתבר, כשבועות סוגרים את קבר הרצל. הרצל והתגים לא הולכים טוב ביחד במדינת ישראל. כשעזבנו, ראיתי שבית הקברות הצבאי, אי, פתוח. חנינו ברחבה, ונכנסנו. כיוון שכולם שוכבים שם במנוחת עולמים, יש שקט. העצים יפים בבתי הקברות, בירושלמים לפחות. בתי הקברות אוהבים את הברוש, ויש שם בבית הקברות הצבאי שדרת ברושים חיה, מצילה, רוחשת.

ראיתי שם מין פסל, אנדרטה (לזכר חיילים יהודים שלחמו בחילות הבריטיים במלחמת העולם השנייה), שמצאה חן בעיני. סלע ירושלמי גדול שבתוכו חצבו, הוציאו, פיסלו חלון פתוח בצורת מגן דוד. עובד ופשוט. עוד אנו מטיילים, הגענו לחלקת "גדולי האומה", נשיאים לשעבר, שעברו מן העולם, היו"רים של הכנסת, כמו ישראל ישעיהו למשל, את יצחק נביצבי, לא הצלחתי למצוא, אשכול נמצא שם. אבל קצת ברדק חצי עוזב בחלק הזה. לא נאה. בכל אופן מן החלקה הזו, ראינו שלט לקבר הרצל והנה אנחנו בכל זאת בקבר הרצל. תמיד מוצאים אותו למה הוא ממש על פסגת הר הרצל. הצופה נפלאות על ירושלים, מהרחק מערב. והחלקה שם פתוחה, אולי פתוחה מדי, טכסית - מדינית מדי, אבל בסדר. המצבה כוזבה, טובה. הגרנית השחורה מל-בנית ועליה, בצד, חקוק רק "הרצל". הר הרצל הוא גם הר הארזים, עצים יפים,

סניף
ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, וול-איבי, טל: 03-644050
קטעי עתונות
20 מאי 1988 הצ'פה

הרשמת מועמדים
לפרס יצירה
כיסים אלה תהווה הרשמת מועמ-דים לפרס יצירה מטעם ראש המס-סלה צ"ש לוי אשכול ז"ל. רשמת תשמ"ט. כבשנה שעברה יחולקו גם השנה עשרה פרסים. זכאים לקבר אותם סיפורים הכותבים בשפה העצ-רית (אשר לא קיבלו פרס זה בשתיים עשרה השנים האחרונות) ואשר הגם הושבי הארץ. המלגה ניתנת לשנה אחת ומשולמת לפי משכורת הודשית של מורה בדרגת מ.א. כשיא הוותק שכיום עומדת על 1470 ש"ח, גסו.
המועד האחרון להגשה הפגיות הוא יום שישי, כ"ה סיון תשמ"ח (10.6.1988). לקבלת טפסי הבקשה יש לפנות לפנות הקרו דרך אבי-גיה-שמן, רמ"מ, תל-אביב 61000.